

* * *

Стефан Цвијић

Да је било
и више од живота би дали
и зној са чела испирао је очи
скамењене
и поглед,
мрак,
мутна вода уз посљедњи дах тоне
и плута грч рукама,
а из длана, као са неба град,
падају пушке, плач, јауци, јад
и језа
што шума длаке диже с блиједе коже,
црни су нокти као ноћне слутње,
дозива ли то командир
или чете у јуришу погибелъ слуте?
И клецају кољена
дубоко у муљу,
ушушкавају свој нови, хладни кревет,
колијевку смрти кад битка заћути
и уши што хватају пригушено, тупо
теревенку граната

попут пјесме пијетлова
као успаванка старијег брата;
ево и усне шапућу,
тако суве,
наборане бразде
грче се под притиском плуга смрти,
само не дај да заћути!
Осмијех,
глас из грла кипти,
на пуштај сузу ратниче,
све си дао, узвикни: Мајко!
Гдје год била
Она те на свијету ипак једина снива.